

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707578320/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

- Med Længsel dig, og seet det lukkes til;
 Hvis du har lyttet til en kjærlig Stemme,
 Der pludselig sin Mildhedstone tabte
 Og haard og streng forkyndte dig din Dom,
 Da fatter du den Nød, som jeg nu prøver.
 Skaf Hjælp og Raad! Led mig til Trøstens Væld!
 Og lad mig lære af dit vise Ord,
 Hvordan jeg atter vinder Amors Hjerte,
 Hvordan jeg soner hvad jeg har forbrudt.
- PAN. Kom hid, o Psyche! Hvil dig her i Græsset,
 Og lad mig stryge Haarct fra din Pande,
 Og skue dybt dig i det klare Blik;
 Thi denne Magt jeg fik, at see i Sjælen.
- PHANTASUS.
 Ha, gamle Pan, fortæl mig hvad du seer!
- PAN. Hvad nu jeg skuer, ikke du forstaaer;
 Men vel jeg seer, at denne Sjæl er reen,
 Og at ei Brøden har dens Skjønheid plettet.
 Thi vær kun freidig, Psyche! Hvis dig lykkes
 Den stolte Venus at forsone, som
 Dig ene hader af de høie Guder,
 Da vil du atter vinde Amors Hjerte,
 Og dermed Lykken, som for dig gik tabt.
- PSYCHE. Men hvor skal da den Himmelske jeg søge,
 Og hvilket Ord formilder hendes Harm?
- PAN. Naar Dagen helder, selv jeg vil dig lede
 Til Venusborgen, hvor i Glands hun throner;
 Dog hvad du der maa gjøre, for at høie
 Gudindens vrede, Hjerte til Forsoning,
 Det kan dit eget Sind kun lære dig.
- PSYCHE. Men hvis hun ei forsones, da, o Pan!
 Da giv mig Raad, hvor jeg den Død skal finde,
 Som jeg i Floden har forgjæves søgt.
- PAN. Som Jordens Døttre du er utaalmodig,
 Og rolig veed du ei din Sorg at bære,
 Skjændt alle Sorger ligne Nattens Skygger,
 Der eengang flygte vil for Dagens Glands.
 Thi viid, at ogsaa jeg, hvem her du seer,
 Har prøvet Elskovs Smerte og bevarer
 De sørgelige Minder i mit Bryst.
- PHANTASUS.
 Og det har aldrig du mig sagt! Fortæl mig
 Din Kjærlighed.
- PSYCHE. Lad mig din Skjæbne høre,
 At den kan styrke Haabet i mit Bryst.
- PAN. Saa viid, at ei jeg stedse her har boet,

Og ikke altid levet her som Hyrde.
 Som Bjergbeboer tidlig alt jeg fulgte
 Til Indjen den høje Bacchus og
 Som Kriger i hans Hær vandt Roes og Hæder.
 Da jeg tilbage kom, var Jagt min Lyst:
 Ved Døg og Nat paa Bjergene j-g streffed,
 Mit Mæl var Vildtet i de dybe Ftuler
 Og Fjeldets Ged paa Klippens høje Tind.
 Da skete det en Aftenstund, at jeg,
 Der træt af Jagten gik til Floden Ladon
 For mig et Bad at tage, skued Syrinx,
 Den skønne Nympe, som i Græsset laa.
 Hun saae mig et, men gjennem Buskene
 Betragted jeg den Fagre, medens Luna
 Med milde Straaler fængsled hendes Blik.
 O, hvor er Ord, som tolke dette Syn!
 Som du, o Psyche, var hun ung og deilig,
 Og som den lyse Maane venlig blid.
 Jeg traadte frem, at tolke høit min Elskov,
 Men da hun skued mig, hun hurtig flygted,
 Thi hæsliq som jeg var, jeg skræmmed hende.

PHANTASUS.

Siig, var du dengang skægget, Pan, som nu?

PAN. Ja, vildt om Hovedet mig Haaret hang,
 Mig Skægget naaede ned til Bæltstedet,
 Og allerede furet var min Pande.

PSYCHE. Men hvilkken Ende fik din Kjærlighed?

PAN. En sørgelig! thi skjøndt med varme Bønner
 Den hulde Nympe daglig jeg bestormed,
 Blev hende meer og mere jeg forhadt.
 Sit Øre lukked hun for mine Ord,
 Og naar hun fra det Fjerne saae mig komme,
 Drev Synet af mig hendes Fod paa Flugt.
 Da hændte det en Morgen, at jeg atter
 I Skoven hende traf, med Krandsen flettet
 Omkring de mørkebrune, lange Haar.
 Vildt svulmed Hjertet i mig af Begjær,
 Og vildt forfulgte jeg den lette Syrinx,
 Der flygted ilende med Stormens Fart.
 Saa løb omkap vi gjennem Skoven hen,
 Og alt hun vakled paa sin Fod, og snart
 Jeg drømte mig den Hulde ved mit Hjerte,
 Thi Flodens Bølger standsed hendes Løb:
 Da sank i Knæ hun og bønfaaldt sin Fæder,
 Flodguden, om at bringe hende Frelse,
 Og til et Sivrer pludselig forvandet,